

Vampir

Un relat de: [Narcís Juanola](#)

Jo no sabia que el viatge que faria a Transilvana l'estiu del 92 per acabar la tesi d'antropologia, que feia anys que tenia embastada i no acabava mai, marcaria tant la meua vida.

Vaig concertar una entrevista amb un suposat comte, amb castell a les famoses serralades de Transilvana i que, segons totes les referències, era una eminència en vampirisme.

No cal dir que quan comentava aquests plans amb els meus amics no podíem evitar un cert escepticisme i suportar tota la conya de les pel·lícules de Dràcules i especímens semblants.

El viatge el vaig fer en tren i per completar una perfecte posada en escena vaig llogar un cotxe de cavalls per fer el viatge des de l'estació fins al castell del comte. En arribar vaig comprovar que no podia haver escollit millor; el xofer, geperut pobric, m'esperava al costat dels cavalls amb el cap cot com si li provoqués alguna mena de temor. La travesia fins el castell va ser llarga. El cel, que fins aleshores havia estat d'un blau intens va esdevenir ràpidament d'un negre que no augurava bons pressagis. S'hi afegí un plugim fi que de mica en mica es convertí en aigua-neu i un xic més tard la nevada ja era molt intensa. Per evitar congelar-me em vaig posar d'esbiaix al seient del carruatge ben abrigat amb una manta atrotinada. Vaig anar contemplant el paisatge fins que es va fer de nit. Llavors va aparèixer la lluna, i tot es va omplir d'un aire misteriós i trencadís que feia corgelar-me.

En arribar al castell i després de trucar a la porta, em va obrir el mateix comte. Els ulls enrogits - es devia haver passat el dia pelant cebes -, pobret, la cara pal·lida i una capa negra fins als peus. Com que era molt tard, em va acompanyar a la meua estança, amb la promesa d'una llarga conversa l'endemà. En passar per davant del mirall del saló em vaig fixar que la seva imatge no s'hi reflectia. Es ben bé - vaig pensar - que se les empesquen totes per enganyar turistes incauts.

L'endemà no hi havia rastres del meu amfitrió; sols una nota excusant l'absència i la taula ben parada. Jo, portat per una curiositat malaltissa, em vaig dedicar a inspeccionar tot el castell.

M'hi vaig passar la resta del dia, amunt i avall per sales enormes, per escales inacabables que pujaven i baixaven sense cap sentit fins que cap al tard, a l'habitació del soterrani de la torre principal vaig trobar una taüt negre. En obrir la tapa ja conexilla el contingut, el comte, adormit com un nadó dins el bressol. No vaig tenir valor de clavar-li l'estaca pertinent, més aviat em van venir ganes de donar-li un biberó. Vaig tornar cap a l'habitació i ben tancat amb pany i clau vaig passar una altra nit farcida de malsons.

Al matí vaig baixar l'escala de rodolons, vaig agafar un vell cavall que jeia a l'estable i al galop vaig arribar al poble, just a temps per agafar el darrer tren per allunyar-me del país.

No va ser fins a la tornada a casa que vaig descobrir aquelles dues marques vermelles al coll. No cal dir que no vaig acabar mai aquella tesi. Em vaig refugiar en una masia de les Guilleries i de tant en tant deixo escolat algun boletaire distret.

Avui, però, he tingut la primera alegria des d'aquell dia; una carta de la Generalitat de Catalunya en què se'm concedeix la Creu de Sant Jordi per ser el primer vampir dels Països Catalans.